

## **Ve školách a školkách se mají děti přece učit, a ne stavět zájmovými skupinami pod dozorem nadnárodních orgánů proti svým rodičům.**

Všimli jste si, jak moc jsou děti konzervativní? A to zvláště ty maličké. Mají čas, kdy se obvykle budí, dobu kdy se svačí, kdy se večerí, pak se jde koupat a spinkat. Mají svou postýlku, bezpečné místo, kde mívají svou oblíbenou hračku. Tu, která s nimi ve většině případů „roste“ i v době školkového věku a poskytuje jim pocit jistoty, něčeho co znají a k čemu se mohou upnout v případě, že k nim z okolního světa přijde nějaký nečekaný podnět. Kdo z rodičů by neznal ten pocit bezmoci a dětskou paniku, že pejsek někde zůstal a jede se klidně 200km daleko, jen abychom ho mohli ratolesti vrátit. Vidět pak tu úlevu v dětské tváři je k nezaplacení.

A pocit bezpečí a jistoty dává dítěti, a vlastně nejen jemu to, že někam patří, někde má své místo a blízké lidi, o které se může opřít. A takovým místem je pro něj stabilní domov a rodina. Tak, jak to bylo po generace před ním, tak jak se to po staletí vyvíjelo až k dnešku. Děti, když se jim něco stane, něco je bolí nebo se něčeho bojí, instinktivně utíkají k mamince. Když trochu povyrostou a začínají mít potřebu více zkoumat svět, začíná být s maminkou obvykle lehce nuda a tu dobrodružnou část dne má na starosti tatínek. Je to jednoduchý svět jistot a jasných pravidel a rolí. A do tohoto světa patří i to, že holčička chce být jako maminka, zkouší si její boty a potají si maluje v koupelně nehty nebo zkouší trefit rty její rtěnkou. Kluci si možná v lepším případě oholí hlavu tátovým strojkem, v tom horším vezmou ségru taky a jdou si bagrovat hlínu na dvůr. Každý kdo má děti ví, jak jsou zvědavé a nic pro ně není dogma. Stoprocentně si sami vyzkouší všechno a je to tak v pořádku. Ale je důležité, aby se vždycky mohly vrátit do toho světa jistot, do světa který funguje podle jasných pravidel. Právo na to být fluidní cosi mezi osobami A až XY jim ho ale určitě nedá.

Proč? Protože ve zmatku a chaosu se nežije dobře nikomu. A to je možná ten důvod, proč se malá skupinka lidí snažit tento svět obrátit tak, aby se v něm žilo dobře i jim. Lidí, kteří žijí nebo chtějí žít jinak, než většina. Cítí se být tak nějak diskriminováni a utlačováni asi právě proto, že jsou jiní. A tak by byli zřejmě rádi, aby i ostatní kolem nich zapadali do jejich světa.

Je to pochopitelné, logické a je to právě o té základní potřebě jistoty a sounáležitosti. Pokud se to někde fakticky děje, rozhodně je to špatně. Pokud ale malé procento z nich nemá ujasněné například pohlaví, průběžně ho mění a jednou se cítí být mužem a jindy ženou, nemůžeme dovolit, aby do tohoto zmatku uvrhli všechny ostatní, včetně těch nejmenších, kteří se tomu nemohou nijak bránit. Děti přece nepatří státu ani lobbistickým skupinám, děti patří především svým rodičům, kteří by je měli svědomitě a zodpovědně vychovávat a chránit. A proto bychom nikdy neměli akceptovat dokumenty, jako je například ona diskutovaná Istanbulská úmluva.

Autor: Jana Marková

~~~

Zdroj:

[www.czechfreepress.cz/dalsi-blogy/mame-vsem-detem-brat-jistoty-kvuli-nepatrne-mensine-co-si-neni-jista-ani-svym-pohlavim.html](http://www.czechfreepress.cz/dalsi-blogy/mame-vsem-detem-brat-jistoty-kvuli-nepatrne-mensine-co-si-neni-jista-ani-svym-pohlavim.html)

Sdílet